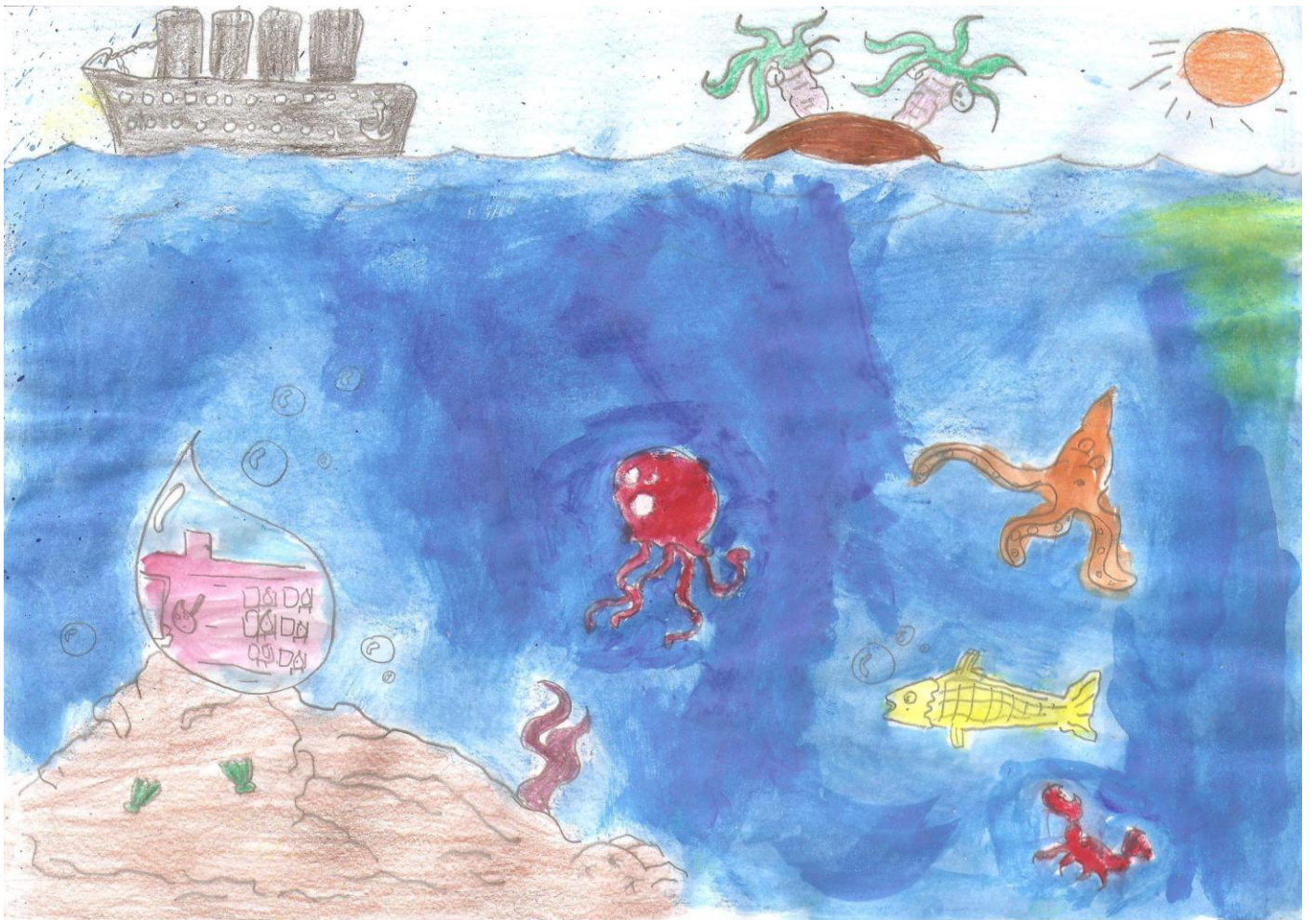

Η ιστορία της Στάλας και του Δρόσου

Ένα παραμύθι φτιαγμένο από τα παιδιά της Δ', Ε' και ΣΤ' τάξης του Ζ' Δημοτικού Σχολείου Πάφου κατά τη διάρκεια της συνάντησής τους με τη συγγραφέα Αμαλία Πικρίδου-Λούκα.

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα παράξενο σχολείο. Ήταν παράξενο, γιατί βρισκόταν στα βάθη της θάλασσας και για μαθητές και μαθήτριες είχε τις σταγονούλες του νερού.

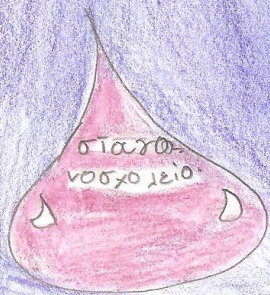
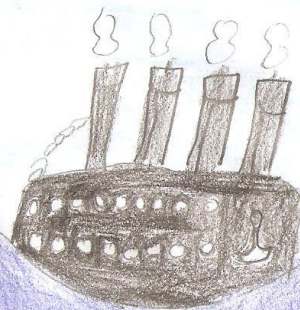
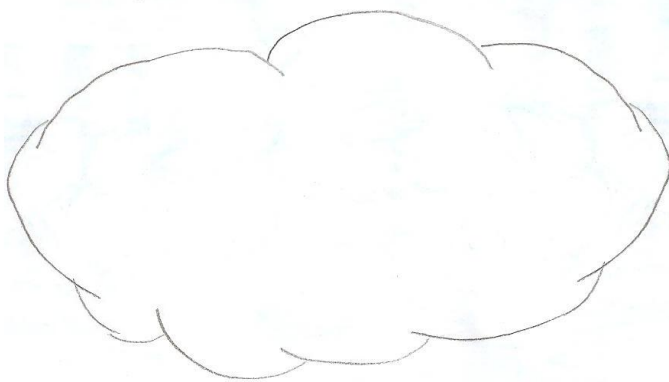
Όπως όλα τα παιδιά, έτσι και οι σταγονούλες πήγαιναν κάθε μέρα στο σχολείο τους για να μάθουν ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα για τον κόσμο γύρω τους, τον κόσμο της θάλασσας. Και τα διαλείμματα έπαιζαν με τα μεγάλα και μικρά ψάρια ανάμεσα στα κοράλλια, τα κοχύλια και τις πέτρες του βυθού.

Ανάμεσά τους ήταν και δυο πολύ ζωηρές σταγονούλες, η Στάλα και ο Δρόσος, που δεν σταματούσαν ποτέ να κάνουν τρέλες και σκανταλιές. Πολλές φορές παρασύρονταν με τα παιχνίδια τους, τόσο που δεν άκουγαν το κουδούνι για μάθημα! Έτσι μια μέρα παρασύρθηκαν τόσο πολύ με το κυνηγητό, που ξεχάστηκαν και απομακρύνθηκαν πολύ από το σχολείο τους... και όχι μόνο αυτό, αλλά σιγά σιγά πλησίασαν στην επιφάνεια της θάλασσας, κάτι που ήταν ιδιαίτερα απαγορευμένο!

Είχαν τόσο πολύ ενθουσιαστεί που ξέχασαν την απαγόρευση αυτή και... ανέβηκαν ως την κορυφή, έφτασαν στην επιφάνεια του νερού, στην άκρη της θάλασσας!

Από εκεί έμειναν να θαυμάζουν μαγεμένα τον έξω κόσμο: τον ουρανό, τα θαλασσοπούλια, τα καράβια, τα βουνά, τις ακτές... Είδαν στην παραλία παιδιά να παίζουν στο νερό και αποφάσισαν να τα πλησιάσουν. Ήθελαν κι αυτά να παίξουν μαζί τους.

Όπως παρακαλούσαν τα κύματα να τα πάρουν μαζί τους στα ρηχά, ένιωσαν ξαφνικά να ζεσταίνονται και να γίνονται όλο και πιο ελαφριά! Χωρίς να το θέλουν, άρχισαν να ανεβαίνουν και όλο να ανεβαίνουν πάνω από τη θάλασσα! Κατάλαβαν ότι πλέον πετούσαν στον ουρανό κι ο άνεμος τα έσπρωχνε όλο και πιο ψηλά.

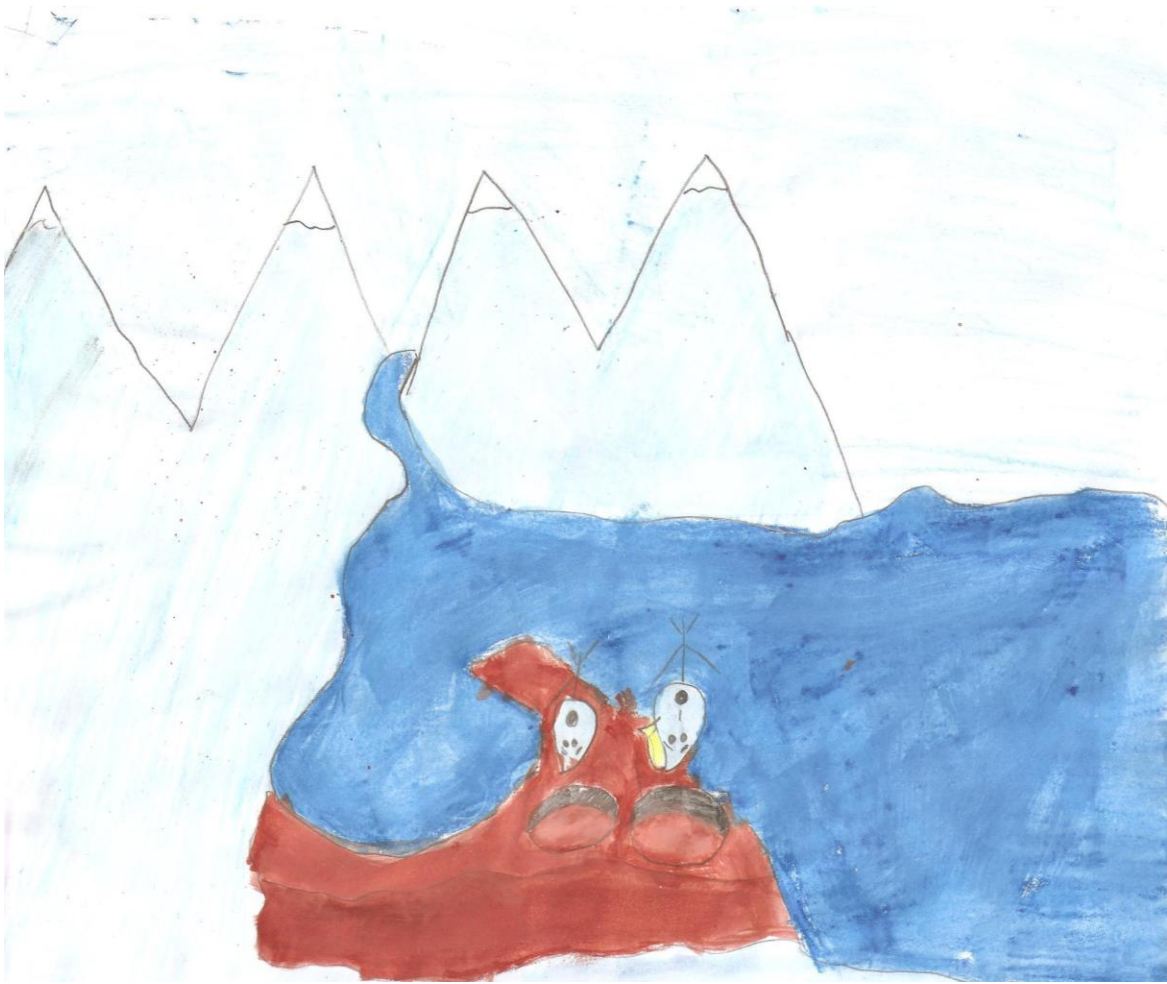
-Τι θέλαμε εμείς τις τρέλες; Να τώρα τι πάθαμε! Είμαστε τόσο μακριά από το σπίτι μας, από τη γαλήνη του όμορφου μας βυθού! Κλαψούριζε ο μικρούλης Δρόσος.

-Σώπα, τον παρηγορούσε η Στάλα. Θυμάσαι που η δασκάλα μας έλεγε ότι κάποτε θα ερχόταν η ώρα να κάνουμε ένα μεγάλο ταξίδι, απλά έπρεπε να έχουμε υπομονή γιατί ήταν νωρίς ακόμα; Ότι το ταξίδι αυτό θα ήταν για μας ο σκοπός της ζωής μας, αλλά έπρεπε πρώτα να περιμένουμε για να μάθουμε τον τρόπο για να τον πετύχουμε όσο γίνεται καλύτερα; Να ευχηθούμε να είναι αυτό το ταξίδι για το οποίο μας μιλούσαν στο σχολείο και ότι θα καταφέρουμε να κάνουμε κάτι πραγματικά σπουδαίο σε αυτό, ώστε να πετύχουμε τον σκοπό της ζωής μας... κι ας κάνουμε το ταξίδι μας πιο νωρίς από ό,τι έπρεπε!

Τότε ο άνεμος έσπρωξε τις δύο σταγονούλες σε μια άκρη του ουρανού όπου ήταν μαζεμένες πολλές άλλες σταγόνες που είχαν φτάσει νωρίτερα εκεί. Έτσι, όλες μαζί έφτιαξαν ένα κάτασπρο, πουπουλένιο σύννεφο, που όλο μεγάλωνε. Μεγάλωνε, μεγάλωνε, ώσπου βάρυνε πάρα πολύ. Άλλαξε και χρώμα, έγινε γκριζο, μολυβένιο... Και τότε, οι σταγονούλες μη αντέχοντας το βάρος, χωρίς να το καταλάβουν μια μια άρχισαν να πέφτουν προς τα κάτω.

Μαζί τους έπεφταν κι η Στάλα κι ο Δρόσος και στο τέλος έπεσαν κάτω, αλλά όχι στη θάλασσα, παρά στο βουνό. Ένωσαν να κυλάνε πάνω στο χώμα και στις πέτρες, και να παρασύρονται από το ρεύμα ως τη ρίζα του βουνού και ως τον κάμπο.

Εκεί στην όχθη του ρυακιού, κουρασμένα από την ταλαιπωρία του ταξιδιού τους, η Στάλα κι ο Δρόσος θέλοντας να πιαστούν από κάπου και να κάνουν έτσι ένα μικρό σταθμό, αγκαλιάστηκαν πάνω σε ένα σποράκι.

Ξαφνικά έγινε κάτι μαγικό: Το σποράκι αγκαλιάζοντας με τη σειρά του τη Στάλα και το Δρόσο, μεγάλωσε κι έγινε ένα πανέμορφο αγριολούλουδο. Ένα πρωινό που το αγριολούλουδο μόλις είχε ανοίξει τα πέταλά του στον ήλιο, έτυχε να περνά από κει ένα μικρό παιδάκι. Είδε το όμορφο λουλούδι, το θαύμασε κι αποφάσισε να το πάρει μαζί του!

Ήταν η δεύτερη Κυριακή του Μάη, η γιορτή της μάνας, και το όμορφο λουλούδι έμοιαζε στα μάτια του να είναι το ωραιότερο δώρο για την αγαπημένη του μανούλα!

Έτσι οι σταγονούλες, ο Δρόσος κι η Στάλα, που είχαν δώσει ζωή στο λουλούδι και τώρα βοηθούσαν το παιδί να εκφράσει την αγάπη και την ευγνωμοσύνη του στη μαμά του, κατάλαβαν ότι αληθινά είχαν βρει το νόημα του ταξιδιού τους κι ένωσαν απέραντη ευτυχία... Τόση ευτυχία που από τη συγκίνηση κύλησαν σαν δροσιά από τα πέταλα του λουλουδιού κι έπεσαν στο διπλανό ρυάκι που τα πήρε απαλά και τα άφησε ξανά πίσω στην αγκαλιά της δικής τους μάνας, της θάλασσας!

ΤΕΛΟΣ

